

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK VŠEOBECNÉHO SÚDU (prvá komora)

z 19. apríla 2013*

„EFRR — Regionálny operačný program (ROP) na roky 2000 až 2006 pre región Kampánia — Nariadenie (ES) č. 1260/1999 — Článok 32 ods. 3 písm. f) — Rozhodnutie neuskutočniť priebežné platby súvisiace s opatrením ROP týkajúcim sa správy a likvidácie odpadov — Konanie o porušení proti Taliansku“

V spojených veciach T-99/09 a T-308/09,

Talianska republika, v zastúpení: P. Gentili, a vo veci T-99/09 tiež G. Palmieri, avvocati dello Stato,

žalobkyňa,

proti

Európskej komisii, v zastúpení: D. Recchia a A. Steiblyté, splnomocnené zástupkyne,

žalovanej,

ktorých predmetom sú návrhy na zrušenie rozhodnutí obsiahnutých v listoch Komisie z 22. decembra 2008, z 2. a zo 6. februára 2009 (č. 012480, 000841 a 001059 – vec T-99/09) a z 20. mája 2009 (č. 004263 – vec T-308/99), ktorými sa na základe článku 32 ods. 3 písm. f) nariadenia Rady (ES) č. 1260/1999 z 21. júna 1999 o všeobecných ustanoveniach o štrukturálnych fondoch (Ú. v. ES L 161, s. 1; Mim. vyd. 14/001, s. 31) vyhlasujú za neprípustné žiadosti talianskych orgánov o priebežné platby určené na úhradu vynaložených výdavkov po 29. júni 2007 podľa opatrenia 1.7 operačného programu pre Kampániu,

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora),

v zložení: predseda komory J. Azizi (spravodajca), sudcovia F. Dehousse a S. Frimodt Nielsen,

tajomník: J. Palacio González, hlavný referent,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 12. septembra 2012,

vyhlásil tento

* Jazyk konania: taliančina.

Rozsudok

Okolnosti predchádzajúce sporu

Schvaľovacie konanie podpory operačného programu pre Kampániu

- 1 Rozhodnutím K(2000) 2347 z 8. augusta 2000 Komisia Európskych spoločenstiev schválila operačný program pre Kampániu (ďalej len „OP pre Kampániu“) v Taliansku spadajúci do rámca podpory štrukturálnej pomoci Spoločenstva v regiónoch, na ktoré sa vzťahuje cieľ 1. Článok 5 uvedeného rozhodnutia stanovuje začiatok a koniec úhrady výdavkov na 5. október 1999 a 31. december 2008. Neskôr bolo toto rozhodnutie viackrát zmenené a doplnené.
- 2 Listom z 20. marca 2001 predseda regiónu Kampánia zaslal Komisii „konečný programový doplnok“.
- 3 Dňa 23. mája 2006 Komisia prijala rozhodnutie K(2006) 2165, ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie K(2000) 2347 a ku ktorému bola pripojená zmenená verzia OP pre Kampániu s opisom opatrenia 1.7 tohto programu.
- 4 Dňa 22. apríla 2008 talianske orgány zaslali Komisii zmenenú verziu programového doplnku obsahujúcu zmenený a doplnený opis opatrenia 1.7, ktorú Komisia schválila listom z 30. mája 2008.
- 5 Komisia nakoniec rozhodnutím K(2009) 1112 v konečnom znení z 18. februára 2009 zmenila a doplnila rozhodnutie K(2000) 2347, ktoré predĺžilo dobu úhrady výdavkov do 30. júna 2009.
- 6 Znenie OP pre Kampániu doručené Komisii 22. apríla 2008 opisovalo činnosti týkajúce sa opatrenia 1.7 najmä takto:

„a) realizácia zariadení na kvalitné kompostovanie a ekologických ostrovčekov:

...

- b) činnosti súvisiace s realizáciou skládok na zneškodňovanie zvyškových odpadov v nadväznosti na zber separovaného odpadu pri dodržaní požiadaviek bezpečnosti v súlade s ustanoveniami legislatívneho dekrétu č. 36/3 a konečná realizácia a/alebo obnova životného prostredia povolených a neaktívnych skládok s osobitnou pozornosťou na ich prispôbenie v súlade s legislatívnym dekrétom č. 36/03:

V rámci tejto činnosti budú financované pomoci súvisiace s realizáciou skládok na zneškodňovanie zvyškových odpadov v nadväznosti na zber separovaného odpadu pri dodržaní požiadaviek bezpečnosti v súlade s ustanoveniami legislatívneho dekrétu č. 36/02, pomoci súvisiace s konečným zavedením a/alebo environmentálnou obnovou povolených a neaktívnych skládok stanovené v rámci sektorového plánovania, pričom dodržiavaním priorit plánu správy odpadov sa budú uprednostňovať už existujúce skládky a pomoci súvisiace s environmentálnou obnovou oblastí prostredníctvom zahrabávania určených druhov odpadu... Skládky sa musia chápať tak, že slúžia výlučne integrovanému systému správy odpadov.

...

- c) vytvorenie optimálnych územných oblastí a plánov súvisiacich so správou a spracovaním (technická pomoc pri vypracovaní plánov a programov, nákup technického zariadenia a pomoc pri kontrole systémov a rozvoja znalostí sektora, školenia zamestnancov, komunikačné a informačné úlohy):

...

- d) podpora obciam združeným na účely správy systému separovaného zberu komunálneho odpadu:

Táto úloha umožní združeným obciam na základe právnych záväzkov, ku ktorým sa zaviazali pred 31. decembrom 2004, ako aj [delegovanému komisárovi] v náležitej forme a podľa postupov stanovených v legislatívnom dekréte č. 267/2000 financovať technické zariadenia potrebné na separovaný zber komunálneho odpadu a podobného odpadu a zariadenia určené pre oblasti a zberné miesta súvisiace s touto úlohou (zberné kontajnery, kompostéry, odpadové koše, vozidlá na zber odpadu atď.) s cieľom zaručiť účinnú spoluprácu medzi miestnymi orgánmi nachádzajúcimi sa v tej istej optimálnej zóne, v náležitej forme a za podmienok stanovených platnou právnou úpravou.

...

- e) schéma štátnej pomoci pre podniky na adaptáciu zariadení určených na rekuperáciu látok z odpadov (spracovanie inertného odpadu, odpadu z automobilových vozidiel, z pevného materiálu, objemného odpadu, komposty, zber plastov) na základe verejných stratégií zameraných na spustenie činností spočívajúcich v rekuperácii a na zlepšenie noriem kvality:

...

- f) na regionálnej úrovni – činnosti spočívajúce v koordinácii, logistike a pomoci podnikom vykonávajúcim zber a rekuperáciu odpadov pochádzajúcich z osobitných kategórií výrobných činností:

Úloha podporujúca činnosti určené na pomoc podnikom produkujúcim odpady spadajúce do osobitných kategórií, ktoré by bez tejto pomoci nemohli dosiahnuť úspory, ktoré by im umožnili alebo uľahčili rekuperáciu týchto odpadov, namiesto jeho jednoduchej evakuácie.

...

Okrem toho úloha zahŕňa vytvorenie katastru zameraného na pozorovanie, ktorý bude plniť funkciu kontroly kvality a množstva odpadov spolu so zásahmi financovanými opatrením 1.1, ako je stanovené v štúdiu uskutočniteľnosti uvedenej v DGR (rozhodnutie Quinta Regionale) č. 1508 z 12. apríla 2002 a v jeho prípadných zmenách a doplneniach, ako aj úloh spočívajúcich v informovanosti o separovaní odpadu a jeho podpore, jeho rekuperácii a recyklácii. Tieto kampane majú takisto uľahčiť proces uplatnenia regionálnych plánov.

...

- g) systémy štátnej pomoci pre podniky na realizáciu zariadení určených na rekuperáciu látok z odpadov pochádzajúcich z osobitných kategórií výrobných činností a realizáciu zariadení určených na rekuperáciu energie pre odpady, ktoré by bez tejto pomoci nebolo možné rekuperovať:

Cieľom tejto úlohy je uprednostňovať rozvoj priemyselných činností na výstupe separovania odpadov na účely ekonomického zhodnotenia vybraných častí.

Táto úloha spočíva vo financovaní realizácie zariadení na výkon činností rekuperácie odpadov stanovených v článkoch 31 a 33 legislatívneho dekrétu č. 22/97. Konkrétne budú financované činnosti rekuperácie stanovené v prílohe 1 – čiastkovej prílohe 1 – vyhlášky ministerstva z 5. februára 1998, okrem kategórií 14 (rekuperovateľný odpad z komunálneho odpadu a podobný špeciálny odpad, ktorý nie je nebezpečný, na výrobu [palív získaných z odpadov vyššej kvality]), 16 (kompostovateľný odpad) a 17 (odpad, ktorý možno rekuperovať pomocou spaľovacích a splyňovacích procesov) a v prílohe 1 ministerskej vyhlášky č. 161 z 12. júna 2002.

...“

- 7 Uskutočnené zásahy, ktorých cieľom bolo zlepšenie a podpora systémov zberu a likvidácie odpadu v súlade s opatrením 1.7 predstavovali výdavky vo výške 93 268 731,59 eura, pričom 50 % – teda 46 634 365,80 eura – bolo spolufinancovaných zo štrukturálnych fondov.

Konanie o porušení vedené proti Talianskej republike

- 8 V rámci konania o porušení začatom proti Talianskej republike pod číslom 2007/2195 Komisia 29. júna 2007 zaslala talianskym orgánom výzvu, v ktorej im vytýkala porušenie článkov 4 a 5 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2006/12/ES z 5. apríla 2006 o odpadoch (Ú. v. EÚ L 114, s. 9) z dôvodu, že pokiaľ ide o región Kampánia, neprijali všetky potrebné opatrenia na zabezpečenie toho, aby boli odpady zneškodnené bez ohrozenia ľudského zdravia a poškodenia životného prostredia, a najmä že nebola vybudovaná jednotná a primeraná sieť zariadení na zneškodňovanie odpadov.
- 9 Dňa 23. októbra 2007 Komisia zaslala talianskym orgánom dodatočnú výzvu s dátumom 17. októbra 2007, v ktorej rozšírila výhrady, ktoré boli predmetom konania o porušení. Toto rozšírenie výhrad sa týkalo vytýkanej nízkej efektívnosti plánu správy odpadov regiónu Kampánia prijatého v roku 1997 na účely dosiahnutia cieľov stanovených v článkoch 3, 4, 5 a 7 smernice 2006/12.
- 10 V nadväznosti na prijatie nového plánu správy odpadov regiónu Kampánia 28. decembra 2007 Komisia vydala 1. februára 2008 odôvodnené stanovisko týkajúce sa len vytýkaného porušenia článkov 4 a 5 smernice 2006/12.
- 11 Podaním zaregistrovaným v kancelárii Súdneho dvora 4. júla 2008 pod číslom C-297/08 Komisia podala žalobu na základe článku 226 ES a navrhla, aby Súdny dvor rozhodol, že Talianska republika si tým, pre región Kampánia neprijala všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa odpady zhodnocovali a zneškodňovali bez ohrozenia zdravia ľudí a bez poškodzovania životného prostredia, a zvlášť tým, že nevybudovala primeranú a jednotnú sieť zariadení na zneškodňovanie odpadov, nesplnila povinnosti, ktoré jej vyplývajú z článkov 4 a 5 smernice 2006/12.
- 12 Rozsudkom zo 4. marca 2010, Komisia/Taliansko (C-297/08, Zb. s. I-1749), Súdny dvor vyhovel žalobe a rozhodol o nesplnení povinnosti Talianskej republiky v rozsahu, ako to navrhovala Komisia.

Vplyv konania o porušení na uskutočnenie OP pre Kampániu

- 13 Listom z 31. marca 2008 pod spisovým číslom 002477 Komisia informovala talianske orgány o dôsledkoch, ktoré by mohli vyplývať z konania o porušení 2007/2195 uvedeného v bode 8 vyššie na financovanie opatrenia 1.7 v rámci realizácie OP pre Kampániu. Vzhľadom na začatie tohto konania a obsah odôvodneného stanoviska Komisia dospela k záveru, že už nemôže „vykonať priebežné platby na úhradu výdavkov týkajúcich sa opatrenia 1.7 OP pre Kampániu“ na základe článku 32 ods. 3 nariadenia Rady (ES) č. 1260/1999 z 21. júna 1999 o všeobecných ustanoveniach o štrukturálnych fondoch (Ú. v. ES 161, s. 1; Mim. vyd. 14/001, s. 31). „Opatrenie 1.7 OP pre Kampániu... [totiž malo] za cieľ vytvorenie ‚Regionálneho systému správy a zneškodňovania odpadov‘, ktorého sa týka konanie o porušení, ktoré [poukázalo] na nedostatok efektívnosti pri vybudovaní primeranej a jednotnej siete

zariadení na zneškodňovanie odpadov“. Podľa Komisie bolo preukázané, že „správa odpadov ako celok [bola] nedostatočná vzhľadom na potrebu zabezpečiť riadny zber a zneškodnenie odpadov a teda aj činnosti stanovené opatrením 1.7, akými sú činnosti súvisiace so zariadeniami určenými na uskladňovanie, spracovanie a zneškodnenie odpadov, zariadeniami určenými na zhodnocovanie suchých a mokrých častí odpadu, konečné vybudovanie skládok, okrem separovaného zberu odpadu..., ako aj sektorové plány a programy“. Na základe toho dospela v podstate k záveru, že každá žiadosť o platbu na úhradu výdavkov týkajúcich sa opatrenia 1.7 podaná po tom, čo si región Kampánia nesplnil svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo smernice 2006/12, ktorá nadobudla účinnosť 17. mája 2006, je neprípustná. Komisia preto požiadala talianske orgány, aby od nasledujúcej žiadosti o platbu znížili všetky výdavky vynaložené po 17. máji 2006 v rámci opatrenia 1.7, okrem prípadu, že Talianska republika prijme opatrenia potrebné na nápravu „tejto situácie“.

- 14 Listom z 9. júna 2008 zaregistrovaným pod spisovým číslom 0012819 talianske orgány napadli posúdenie Komisie vyjadrené v liste z 31. marca 2008. Zastávajú názor, že vyhlásenie neprípustnosti žiadostí o platbu v súvislosti s opatrením 1.7 je bez akéhokoľvek právneho základu. Kritériá článku 32 ods. 3 druhého pododseku nariadenia č. 1260/1999 neboli v tomto prípade splnené. Komisia údajne „neuviedla nijakú špecifickú činnosť, ktorá by bola v rozpore s právom Spoločenstva, ale len navrhla začatie konania o porušení v rámci úplne nedostatočnej správy odpadov bez toho, aby bolo možné zistiť, ako sa mohla realizácia opatrenia 1.7 v súvislosti s OP pre Kampániu podieľať na takomto porušení práva Spoločenstva“. Stanovisko Komisie tak vedie k „urýchlenému a automatickému“ sankcionovaniu Talianskej republiky ešte pred ukončením konania o porušení, v rámci ktorého budú plne dodržané práva na obranu a zásada kontradiktórnosti. Okrem toho posúdenie Komisie si údajne protirečí, pretože cieľom činností financovaných v súvislosti s opatrením 1.7 bolo práve vyriešenie problémov súvisiacich so zberom a zneškodnením odpadov v Kampánii a zastavenie ich financovania by mohlo len zdržať riešenie súčasnej krízy. Talianske orgány teda vyzvali Komisiu, aby opätovne posúdila svoje stanovisko, ktoré vyjadrila v liste z 31. marca 2008.
- 15 Listom z 20. októbra 2008, ktorý sa týkal „strategickej dosahovej štúdie plánu správy odpadov v regióne Kampánia“, Komisia oboznámila talianske orgány o svojich obavách súvisiacich s plánom správy odpadov regiónu Kampánia, ktorý bol prijatý 28. decembra 2007. Komisia sa v podstate od uvedených orgánov domáhala, aby aktualizovali tento plán s prihliadnutím na právne ustanovenia, ktoré boli nedávno prijaté, a aby realizovali strategickú dosahovú štúdiu. Pokiaľ ide o aktualizáciu dotknutého plánu, Komisia žiadala zahrnutie opatrení, ktoré by umožnili zavedenie bežnej a podporovanej správy odpadov, ktorá by umožnila nahradiť súčasnú naliehavú správu. Napokon Komisia pripomenula, že z dôvodu prebiehajúceho konania o porušení 2007/2195 žiadosti o poskytnutie priebežných platieb týkajúcich sa opatrenia 1.7 nie sú už prípustné.
- 16 Listom z 22. decembra 2008 zaregistrovaným pod spisovým číslom 012480, ktorý sa týkal „ROP pre Kampániu na roky 2000 až 2006 (CCI n° 1999 IT 16 1 PO 007), Dôsledky konania o porušení 2007/2195 týkajúceho sa správy odpadov v Kampánii“, Komisia odpovedala talianskym orgánom na ich list z 9. júna 2008 a zotrvala na svojom stanovisku vyjadrenom v liste z 31. marca 2008. Článok 32 ods. 3 nariadenia č. 1260/1999 predstavuje relevantný právny základ v tejto veci, pretože prípustnosť priebežných platieb podlieha viacerým podmienkam, medzi ktoré patrí skutočnosť, že „Komisia nerozhodla o začatí konania pre porušenie práva na základe článku 226 [ES]“. Komisia navyše uviedla, že konanie o porušení 2007/2195 spochybňuje celý systém správy odpadov v Kampánii so zreteľom na články 4 a 5 smernice 2006/12. Pripomenula tiež svoje obavy a výhrady vyjadrené v liste z 20. októbra 2008. Komisia na základe toho dospela k záveru, že neexistujú „dostatočné záruky, pokiaľ ide o riadne uskutočnenie operácií spolufinancovaných prostredníctvom EFRR v rámci opatrenia 1.7, ktoré vzhľadom na znenie samotného opatrenia sa [týkali] celého regionálneho systému správy a zneškodňovania odpadov, ktorého efektívnosť a primeranosť [boli] predmetom konania o porušení“ v danej veci. Nakoniec Komisia spresnila, že za deň, od ktorého sa výdavky týkajúce sa opatrenia 1.7 prestali uhrádzať, považuje 29. jún 2007 a nie 17. máj 2006.

- 17 Listom z 2. februára 2009 zaregistrovaným pod spisovým číslom 000841 a ktorý sa týkal „platieb Komisie iných súm, než požadovaných súm“, Komisia s odkazom na svoje listy z 31. marca a 22. decembra 2008 vyhlásila žiadosť o platbu talianskych orgánov z 18. novembra 2008 za neprípustnú preto, lebo táto žiadosť zahŕňala výdavky vo výške 12 700 931,62 eura vynaložených v rámci opatrenia 1.7 po 17. máji 2006, z dôvodu, že dotknuté činnosti súviseli s konaním pre porušenie 2007/2195. Komisia však spresnila, že 29. júna 2007 informovala Taliansku republiku o rozhodnutí o začatí uvedeného konania o porušení. Z tohto dôvodu, ako bolo uvedené aj v liste z 522. decembra 2008, dňom, od ktorého Komisia neuhrádza výdavky vynaložené v rámci opatrenia 1.7 je 29. jún 2007 a nie 17. máj 2006. Napokon v prípade, že to bude viesť k „pozitívnemu zostatku vo výške 12 700 931,62 eura“, Komisia vyzvala talianske orgány na jeho zohľadnenie v rámci budúcej žiadosti o platbu.
- 18 Dňa 14. januára 2009 talianske orgány podali novú žiadosť o platbu týkajúcu sa najmä sumy 18 544 968,76 eura súvisiacej s výdavkami vynaloženými v rámci opatrenia 1.7.
- 19 Listom zo 6. februára 2009 zaregistrovaným pod spisovým číslom 001059, ktorý sa týkal „pozastavenia žiadosti o platbu a žiadosti o poskytnutie informácií týkajúcich sa úprav financovania podľa článku 39 nariadenia č. 1260/1999“, Komisia, ako bolo uvedené v bodoch 16 a 17 vyššie, potvrdila, že dňom, od ktorého neuhrádza výdavky vynaložené v rámci opatrenia 1.7 je 29. jún 2007 a nie 17. máj 2006. V prípade, že by z toho vyplývala „zmena týkajúca sa sumy 18 544 968,76 eura“, Komisia vyzvala talianske orgány, aby upravili dotknutú žiadosť o platbu.
- 20 Listom z 20. mája 2009 zaregistrovaným pod spisovým číslom 004263, ktorý sa týkal „platieb iných súm než požadovanej sumy Komisiou“, adresovaným talianskym orgánom, Komisia s odkazom na svoje listy z 31. marca a 22. decembra 2008 opäť uviedla, že suma 18 544 968,76 eura týkajúca sa výdavkov vynaložených po 17. máji 2006 v rámci opatrenia 1.7 a týkajúca sa regionálneho systému správy a zneškodňovania odpadov nemohla byť uhradená. Komisia v rámci prebiehajúceho konania na Všeobecnom súde vo veci T-99/09 odpočítala túto sumu o uvedenej žiadosti o platbu. Ako už však bolo uvedené v liste zo 6. februára 2009, dňom, od ktorého Komisia neuhrádza výdavky vynaložené v rámci opatrenia 1.7 je 29. jún 2007 a nie 17. máj 2006. V prípade, že by z toho vyplývala „zmena týkajúca sa sumy 18 544 968,76 eura“, Komisia vyzvala talianske orgány, aby túto skutočnosť uviedli v budúcej žiadosti o priebežnú platbu.
- 21 Listy Komisie z 22. decembra 2008, z 2. a zo 6. februára 2009, ako aj z 20. mája 2009 (pozri body 16 až 20 vyššie) sa ďalej budú uvádzať ako „napadnuté akty“.

Konanie a návrhy účastníkov konania

- 22 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 4. marca 2009 Talianska republika podala žalobu, proti rozhodnutiam obsiahnutým v listoch z 22. decembra 2008, 2. a zo 6. februára 2009, ktorá bola zapísaná do registra pod číslom T-99/09.
- 23 Návrhom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 30. júna 2009 Talianska republika podala žalobu, ktorá bola zapísaná do registra pod číslom T-308/09, proti rozhodnutiu obsiahnutému v liste z 20. mája 2009.
- 24 Listom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 25. augusta 2009 Komisia požiadala o prerušenie konania vo veci T-308/09 podľa článku 77 písm. d) Rokovacieho poriadku Súdu prvého stupňa až do konečného rozhodnutia Všeobecného súdu vo veci T-99/09, v ktorej sa takmer všetky vznesené žalobné dôvody zhodujú s dôvodmi vznesenými vo veci T-308/09. Komisia ďalej požiadala, aby boli veci T-99/09 a T-308/09 spojené na účely ústnej časti konania podľa článku 50 ods. 1 rokovacieho poriadku.

- 25 Listom doručeným do kancelárie Súdu prvého stupňa 17. septembra 2009 Talianska republika vyjadrila svoj nesúhlas s prerušením konania, ale súhlasila so spojením oboch vecí na účely ústnej časti konania.
- 26 Na základe návrhov vo veciach T-99/09 a T-308/09 Talianska republika navrhuje, aby Všeobecný súd zrušil napadnuté akty.
- 27 Podľa návrhov vo veciach T-99/09 a T-308/09 Komisia navrhuje, aby Všeobecný súd:
- zamietol žaloby,
 - zaviazal Taliansku republiku na náhradu trov konania.
- 28 Na základe správy sudcu spravodajcu Všeobecný súd (prvá komora) rozhodol o začatí ústnej časti konania.
- 29 Z dôvodu prekážky jedného sudcu komory pojednávať, predseda Všeobecného súdu na základe článku 32 ods. 3 rokovacieho poriadku určil ďalšieho sudcu na doplnenie komory.
- 30 V rámci opatrení na zabezpečenie priebehu konania podľa článku 64 rokovacieho poriadku Všeobecný súd vyzval účastníkov konania, aby predložili niektoré dokumenty a písomne odpovedali na otázky. Účastníci konania vyhovelí týmto opatreniam na zabezpečenie priebehu konania v stanovených lehotách.
- 31 Prednesy účastníkov konania a ich odpovede na ústne otázky, ktoré im Všeobecný súd položil, boli vypočuté na pojednávaní 12. septembra 2012. Predseda na pojednávaní podľa článku 50 ods. 1 rokovacieho poriadku a po vypočutí účastníkov konania nariadil spojenie vecí T-99/09 a T-308/09 na účely vyhlásenia konečného rozsudku Všeobecného súdu, čo bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania.

Právny stav

Zhrnutie žalobných dôvodov vznesených vo veciach T-99/09 a T-308/09

- 32 Svojím prvým žalobným dôvodom vzneseným vo veciach T-99/09 a T-308/09 Talianska republika vytýka Komisii, že porušila článok 32 ods. 3 prvý pododsek písm. f) nariadenia č. 1260/1999. Svojím druhým žalobným dôvodom vzneseným vo veciach T-99/09 a T-308/09 Talianska republika vytýka Komisii, že porušila článok 32 ods. 3 prvý pododsek písm. f) a ods. 3 druhý pododsek nariadenia č. 1260/1999 a že skreslila skutkové okolnosti. Svojím tretím žalobným dôvodom vzneseným vo veciach T-99/09 a T-308/09 Talianska republika poukazuje na porušenie článku 32 ods. 3 prvého pododseku písm. f) a druhého pododseku nariadenia č. 1260/1999 a prekročenie právomoci. Svojím štvrtým žalobným dôvodom vzneseným vo veciach T-99/09 a T-308/09 Talianska republika poukazuje na porušenie článku 32 ods. 3 prvého pododseku písm. f) a druhého pododseku a článku 39 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1260/1999 a na porušenie zásady kontradiktórnosti, ako aj na prekročenie právomoci. Svojím piatym žalobným dôvodom vzneseným vo veciach T-99/09 a T-308/09 Talianska republika poukazuje na nedostatočné odôvodnenie v zmysle článku 253 ES. Svojím šiestym žalobným dôvodom vzneseným vo veciach T-99/09 a T-308/09 Talianska republika vytýka Komisii, že porušila články 32 a 39 nariadenia č. 1260/1999. Svojím siedmym žalobným dôvodom vzneseným vo veciach T-99/09 a T-308/09 Talianska republika poukazuje na porušenie článku 230 ES.
- 33 Keďže prvé štyri žalobné dôvody sa v širokej miere zhodujú v rozsahu, v akom sa dotýkajú výhrady, podľa ktorej Komisia údajne porušila článok 32 ods. 3 prvý pododsek písm. f) nariadenia č. 1260/1999, je potrebné v prvom rade posúdiť túto výhradu.

O údajnom porušení druhej domnienky uvedenej v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999

Úvodné pripomienky

- 34 V rámci svojho prvého žalobného dôvodu Talianska republika vytýka Komisii, že porušila článok 32 ods. 3 prvý pododsek písm. f) nariadenia č. 1260/1999, na ktorom sa zakladá jej stanovisko v napadnutých aktoch. Podľa tohto ustanovenia žiadosť o platbu možno vyhlásiť za neprípustnú len v dvoch prípadoch, a to v prípade, že Komisia rozhodne o začatí konania o porušení, „ktoré sa vzťahuje na opatrenie, ktorého alebo ktorých sa týka predložená žiadosť“ (ďalej len „druhý prípad“). Osobitný predmet konania o porušení sa musí teda zhodovať s predmetom žiadosti o platu. Podľa Talianskej republiky sa totiž vzhľadom na definície pojmov „opatrenie“ a „operácia“, ako vyplývajú z článku 9 písm. j) a k) nariadenia č. 1260/1999, konanie o porušení „dotýka“ určitého „opatrenia“, ak porušenie práva Únie zistené Komisiou spočíva konkrétne v tom, že dané opatrenie bolo prijaté v rozpore s právom Únie alebo že takéto opatrenie bolo uskutočnené na základe operácii, ktoré nie sú v súlade s týmto opatrením alebo právom Únie. Správne uplatnenie článku 32 ods. 3 prvého pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, ktorého cieľom je zabrániť tomu, aby štrukturálne fondy prispievali na financovanie činností realizovaných v rozpore s právom Únie, predpokladá v prvom rade identifikovať opatrenia a operácie, ktoré sú predmetom žiadosti o platbu, a ďalej overiť, či ich realizácia je predmetom konania o porušení začatého Komisiou. V prejednávanej veci pritom Komisia obrátila logiku tohto stanoviska.
- 35 V napadnutých aktoch na rozdiel od vyššie uvedených požiadaviek, Komisia údajne nezohľadnila osobitnú súvislosť, či dokonca zhodu medzi predmetom žiadosti o platbu a predmetom vytýkaného nesplnenia povinnosti. Toto posúdenie možno potvrdiť všeobecným odkazom v uvedených aktoch na predmet odôvodneného stanoviska, konkrétne išlo o „systém správy odpadov ako celok“, a na predmet žiadosti o platbu, a to „operácie spolufinancované prostredníctvom EFRR..., ktoré... súvisia s celým regionálnym systémom správy a zneškodňovania odpadov“. Požadované priebežné platby pritom mali konkrétne za cieľ zlepšenie separovaného zberu a rekuperácie odpadov, ktoré z objektívneho a funkčného hľadiska predstavujú veľmi odlišné fázy všeobecného zneškodňovania neseparovaného odpadu na skládkach, ktoré sú predmetom konania o porušení.
- 36 V rámci druhého žalobného dôvodu Talianska republika uvádza, že konanie zaregistrované pod číslom C-297/08 sa v podstate týkalo nesplnenia povinnosti súvisiaceho so sieťou zneškodňovania odpadov. V bodoch 86, 87 a 90 svojej žaloby o nesplnenie povinnosti Komisia totiž spochybnila situáciu v súvislosti s konečným zneškodňovaním odpadov, ktoré nemožno zhodnocovať alebo recyklovať, pretože systémy (spaľovne, skládky) potrebné na realizáciu tejto fázy „spracovania“ odpadov v súlade so smernicou 2006/12 neexistovali. Naopak ostatné fázy tohto „spracovania“ a iné metódy správy odpadov odlišné od konečného zneškodnenia, akými sú rôzne metódy rekuperácie odpadov v nadväznosti na ich separovanie v rámci separovaného zberu a organizácie tohto zberu, zjavne nesúviseli s osobitným predmetom konania o nesplnenie povinnosti, ako vyplýva z bodov 48 a 49 uvedenej žaloby. Vzhľadom na prijatie nového plánu správy odpadov regiónu Kampánia 28. decembra 2007 totiž Komisia nepovažovala za potrebné zotrvať na výhradách, ktoré vzniesla v tejto súvislosti. Opatrenie 1.7, ako aj operácie vo forme projektov, ktoré toto opatrenie zahŕňa, sa však konkrétne vzťahovali na fázu rekuperácie odpadov a fázu separovania odpadu, ktorá predchádza rekuperácii. Osobitne bolo nesprávne, že list z 22. decembra 2008 odkazoval na odôvodnené stanovisko z 1. februára 2008 a že Talianskej republike bolo vytýkané, že tým, že „nevybudovala primeranú a jednotnú sieť zariadení na zneškodňovanie odpadov a neprijala primeraný a účinný plán správy odpadov na účely dosiahnutia cieľov uvedených v článkoch 4 a 5 smernice [2006/12]“, túto smernicu porušila, pretože samotná Komisia vzala výhradu týkajúcu sa neexistencie všeobecného plánu správy odpadov späť a spochybnila neprimeranosť zariadení konečného zneškodnenia odpadov.

- 37 Talianska republika v replike spochybňuje, že sa predmet konania o porušení a predmet žiadostí o platby objektívne zhodujú, pričom táto údajná zhoda sa navyše týka rekuperácie, a nie separovaného zberu odpadov, ktorý je hlavným cieľom opatrenia 1.7. Z toho vyplýva, že napadnuté akty sú prinajmenšom „neprimerané“ v rozsahu, v akom vyhlasujú za neprípustné všetky žiadosti o platby založené na tomto opatrení. V tejto súvislosti Talianska republika subsidiárne uvádza nový žalobný dôvod založený na porušení zásady proporcionality. Bolo by totiž zjavne neprimerané vyhlásiť všetky platby súvisiace s opatrením týkajúcim sa separovaného zberu, kompostovania a rekuperácie odpadov za neuhrádzané preto, lebo bolo začaté konanie o porušení týkajúce sa navyše a okrajovo len rekuperácie odpadov. Podľa talianskej republiky sa konanie o porušení v skutočnosti dokonca ani netýkalo rekuperácie odpadov, ktorá bola uvedená len v „návrhoch“ odôvodneného stanoviska a v návrhoch žaloby o nesplnenie povinnosti na základe článku 226 ES. Odôvodnenie uvedeného odôvodneného stanoviska a uvedenej žaloby pritom nerieši otázku tejto rekuperácie a je zjavné, že predmet konania o porušení sa týkal len zneškodnenia neseparovaného odpadu na všeobecných skládkach. Hoci rekuperácia pôvodne bola predmetom konania o porušení, napokon z neho bola samotnou Komisiou definitívne vyradená.
- 38 V rámci svojho tretieho žalobného dôvodu Talianska republika v podstate uvádza, že v liste z 22. decembra 2008 išlo Komisii len o doplnenie svojich výhrad a posilnenie tvrdenia založeného na údajnej súvislosti medzi predmetom žaloby o nesplnenie povinnosti a predmetom žiadostí o platby, keď poukázala na „obavy“ vyjadrené v jej liste z 20. októbra 2008 v súvislosti s plánom správy odpadov regiónu Kampánia z 28. decembra 2007 a najmä spresnila, že vzhľadom na neexistenciu primeraného regionálneho plánu správy odpadov neexistujú dostatočné záruky v súvislosti s riadnou realizáciou operácií spolufinancovaných prostredníctvom EFRR v rámci opatrenia 1.7. Ani jedno z týchto spochybnení plánu správy odpadov regiónu Kampánia z 28. decembra 2007 však nebolo predmetom konania o porušení, ktoré sa zakladalo na situácii, ktorá existovala k 1. marcu 2008, zatiaľ čo dotknuté právne predpisy boli prijaté 23. mája 2008. Prijatie uvedeného plánu naopak viedlo Komisiu k späť vzatiu výhrady týkajúcej sa plánovania správy odpadov v žalobe o nesplnenie povinnosti, najmä pokiaľ ide o separovaný zber, recykláciu a rekuperáciu. Talianska republika na základe toho dospela k záveru, že Komisia nebola oprávnená vyhlásiť žiadosti o platby za neprípustné z uvedených dôvodov a na základe článku 32 ods. 3 prvého pododseku písm. f) a druhého pododseku nariadenia č. 1260/1999, pretože nesúviseli so začatím konania o porušení.
- 39 V rámci štvrtého žalobného dôvodu Talianska republika v podstate tvrdí, že vyhlásenie žiadostí o platby za neprípustné z dôvodu, že „neexistujú dostatočné záruky, pokiaľ ide o riadnu realizáciu operácií spolufinancovaných prostredníctvom EFRR v rámci opatrenia 1.7“, je v rozpore s druhou domnienkou uvedenou v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, a že sa mohlo skôr zakladať na prvej domnienke stanovenej dotknutým ustanovením, konkrétne na pozastavení platieb na základe článku 39 ods. 2 nariadenia č. 1260/1999. V prejednávanej veci sa Komisia údajne vyhla kontradiktórnemu konaniu podľa článku 39 ods. 2 nariadenia č. 1260/1999, aby dospela k záveru zodpovedajúcemu pozastaveniu v zmysle prvého prípadu stanoveného v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) uvedeného nariadenia. Z toho dôvodu nielenže porušila tieto ustanovenia a zásadu kontradiktórnosti, čím poškodila Taliansku republiku, ktorej nebolo umožnené vyjadriť jej pripomienky k dôvodom pozastavenia a dospieť k dohode umožňujúcej ich úplne alebo sčasti vyvrátiť, ale ani neuplatnila postup stanovený v článku 39 ods. 3 nariadenia č. 1260/1999, na základe ktorého by musela prijať konečné odôvodnené rozhodnutie v lehote troch mesiacov, inak by z právneho hľadiska došlo k úplnému zrušeniu pozastavenia platieb.
- 40 Komisia spochybňuje tvrdenia Talianskej republiky vyjadrené na podporu všetkých týchto žalobných dôvodov.

- 41 Všeobecný súd konštatuje, že uvedené žalobné dôvody sa zakladajú v prvom rade na úvahe, podľa ktorej Komisia údajne v prejednávanej veci porušila kritéria uplatnenia druhej domnienky uvedenej v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999. Z toho dôvodu je potrebné preskúmať, po prvé, či napadnuté akty spočívajú alebo nespočívajú v nesprávnom výklade týchto kritérií, a po druhé, či ich Komisia správne alebo nesprávne uplatnila v prejednávanej veci.

O rozsahu kritérií uplatnenia druhej domnienky uvedenej v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999

- 42 Na účely preskúmania dôvodnosti výhrad vznesených Talianskou republikou v rámci prvého až štvrtého žalobného dôvodu je potrebné vykonať doslovný, kontextuálny, teleologický a historický výklad druhej domnienky uvedenej v článku 32 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, keďže tento metodický postup bol uznaný ustálenou judikatúrou (pozri analogicky rozsudky Súdu prvého stupňa z 20. novembra 2002, Lagardère a Canal +/Komisia, T-251/00, Zb. s. II-4825, body 72 až 83, a zo 6. októbra 2005, Sumitomo Chemical a Sumika Fine Chemicals/Komisia, T-22/02 a T-23/02, Zb. s. II-4065, body 41 až 60). Dotknuté ustanovenie najmä stanovuje:

„Priebežné platby vykonáva Komisia na úhradu výdavkov skutočne zaplatených v rámci fondov, ako ich platobný orgán potvrdí. Takéto platby sú vykonávané na úrovni každej pomoci a počítané na úrovni opatrení obsiahnutých v pláne financovania programového doplnku. Musia spĺňať tieto podmienky:

...

- f) Komisia nerozhodla o žiadnom pozastavení platieb podľa prvého pododseku článku 39 ods. 2, ani neprijala žiadne rozhodnutie o začatí konania pre porušenie práva v zmysle článku 226 zmluvy, ktoré sa vzťahuje na opatrenie, ktorého alebo ktorých sa týka predložená žiadosť.

Komisia bezodkladne informuje členský štát a platobný orgán, ak nie je jedna z týchto podmienok splnená a žiadosť o úhradu je teda neprijateľná [nepripustná – *neoficiálny preklad*], členský štát a platobný orgán musí prijať nevyhnutné opatrenia, aby tento stav napravili.“

- 43 Článok 32 ods. 3 prvý pododsek nariadenia č. 1260/1999 teda oprávňuje Komisiu vykonať priebežne platby na úhradu výdavkov v rámci fondov, ktoré zodpovedajú kladným a záporným podmienkam úhrady, ktoré sú v tomto ustanovení uvedené. Podľa druhej vety tohto ustanovenia tieto platby „sú vykonávané na úrovni každej pomoci a počítané na úrovni opatrení obsiahnutých v pláne financovania programového doplnku“. Okrem toho druhá domnienka uvedená v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) tohto istého nariadenia stanovuje ako zápornú podmienku úhrady, že „Komisia nerozhodla o žiadnom pozastavení platieb podľa prvého pododseku článku 39 ods. 2, ani neprijala žiadne rozhodnutie o začatí konania pre porušenie práva v zmysle článku 226 [ES], ktoré sa vzťahuje na opatrenie, ktorého alebo ktorých sa týka predložená žiadosť [o náhradu/platbu]“.
- 44 Pokiaľ ide o právny kontext, do ktorého tieto ustanovenia spadajú, treba uviesť, že rozsah pojmu „opatrenie“ viac objasňuje zákonná definícia uvedená v článku 9 písm. j) nariadenia č. 1260/1999, pričom takéto opatrenie sa považuje za „prostriedok, ktorým je v priebehu niekoľkých rokov uskutočňovaná priorita a ktorý umožňuje financovanie činností“. Pokiaľ ide o pojem „operácia“, ten je definovaný v článku 9 písm. k) ako „každý projekt alebo činnosť vykonávaná konečnými príjemcami pomoci“. Napokon pojem „pomoc“ definovaný v článku 9 písm. e) sa vzťahuje na „[rôzne] formy pomoci poskytované fondami“.
- 45 Z toho vyplýva, že pojem „opatrenie“ má všeobecný rozsah súvisiaci so strategickou prioritou definovanou ako „priorita“, v rámci ktorej predstavuje viacročný realizačný prostriedok umožňujúci financovať „operácie“. Keďže sa teda takéto „opatrenie“ môže vzťahovať na viacero „operácií“, pojem „opatrenie“ má širší rozsah než pojem „operácia“, ktorý odráža projekty a činnosti, na ktorých

realizáciu možno poskytnúť pomoc poskytovanú fondmi. Toto chápanie rozsahu pojmu „opatrenie“ zodpovedá rozsahu, ktorý treba priznať obsahu opatrenia 1.7, ktoré sa tiež vzťahuje na viacero operácií a pomocí určených na dosiahnutie niektorých cieľov alebo podskupín cieľov v rámci zavedenia systému správy odpadov v Kampánii (pozri najmä bod 6 vyššie).

- 46 Z toho dôvodu na to, aby bolo možné dospieť k záveru o neprípustnosti žiadosti o platbu, druhá domnienka uvedená v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 vyžaduje porovnanie predmetu konania o porušení začatého Komisiou s predmetom „opatrenia alebo opatrení“ – a nie „operácií“ –, „ktoré sú predmetom [uvedenej] žiadosti“. Nemožno teda prijať tvrdenie talianskej republiky, podľa ktorého bolo treba porovnať predmet konania o porušení, či dokonca jednotlivé výhrady vznesené v rámci tohto tvrdenia, s „operáciami“, ktoré sú predmetom žiadosti o platby vyhlásených za neprípustné. Takisto je neúčinne jej tvrdenie, podľa ktorého vzhľadom na zákonnú definíciu pojmu „opatrenie“ Komisia mala v rámci takéhoto porovnania vo svojom posúdení nevyhnutne zohľadniť konkrétne „operácie“, na ktoré sa vzťahuje dotknuté „opatrenie“. Samotná skutočnosť, že žiadosť o platbu by sa mohla vzťahovať na viacero konkrétnych operácií uskutočnených v rámci (viacročného) opatrenia, v tomto prípade opatrenia 1.7, totiž neumožňuje vykladať *contra legem* jasné a presné znenie druhej domnienky uvedenej v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, a to v tom zmysle, že by bolo nevyhnutné uskutočniť takéto porovnanie skôr vo vzťahu k predmetu každej z rôznych operácií ako takých, než vo vzťahu k dotknutému „opatreniu“ alebo „opatreniam“. Napokon na rozdiel od toho, čo tvrdí Talianska republika, ani výraz „ktoré sa vzťahuje na opatrenie, ktorého... sa týka... žiadosť [o platbu]“, ktorému zodpovedajú ostatné jazykové znenia tohto ustanovenia, nevyjadruje požiadavku osobitnej súvislosti alebo úplnej zhody, ale nanajvýš vyjadruje jednoduchú súvislosť s uvedeným alebo uvedenými opatreniami alebo všeobecný odkaz na tieto opatrenia.
- 47 Okrem toho z hľadiska kontextu vyššie vykonané posúdenie potvrdzuje tak článok 32 ods. 3 prvý pododsek druhá veta, ako aj článok 18 ods. 2 písm. b) a c) nariadenia č. 1260/1999. Podľa článku 32 ods. 3 prvého pododseku druhej vety tohto nariadenia priebežné platby – ku ktorým dochádza v reakcii na žiadosť o konkrétnu úhradu – sú „počítané na úrovni opatrení obsiahnutých v pláne financovania programového doplnku“ a nie na úrovni „operácií“ spadajúcich pod toto opatrenie. Tento výklad je v súlade so zásadou, podľa ktorej orientačný plán financovania uvedený v článku 18 ods. 2 písm. c) tohto nariadenia, ktorý odkazuje na „priority“, môže spočívať len na opise dotknutých operácií, zatiaľ čo „operácie“ nepodliehajú takejto požiadavke. Podľa článku 18 ods. 2 písm. b) nariadenia č. 1260/1999 totiž „každý operačný program obsahuje... súhrnný opis opatrení plánovaných pre vykonávanie priorít“. Z toho vyplýva, že hoci normotvorca nepožadoval, aby bolo bližšie spresnený rozsah uvedených „opatrení“, ktoré ako jediné musia byť porovnané s predmetom konania o porušení na základe druhého prípadu uvedeného v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, takáto požiadavka spresnenia tiež chýba o to viac, pokiaľ ide o jednotlivé „operácie“, na ktoré sa vzťahuje takéto „opatrenie“. Napokon článok 31 ods. 2 druhý pododsek nariadenia č. 1260/1999 nemôže toto tvrdenie vyvrátiť, pretože rozpočtový záväzok Spoločenstva nesúvisí s pojmom „operácia“, ale skôr s pojmom „pomoc“, ako to vyplýva aj z článku 31 ods. 2 prvého pododseku tohto nariadenia.
- 48 V tomto kontexte je článok 86 ods. 1 písm. d) nariadenia Rady (ES) č. 1083/2006 z 11. júla 2006, ktorým sa ustanovujú všeobecné ustanovenia o Európskom fonde regionálneho rozvoja, Európskom sociálnom fonde a Kohéznom fonde a ktorým sa zrušuje nariadenie č. 1260/1999 (Ú. v. EÚ L 210, s. 25), irelevantný. Toto nové ustanovenie, ktoré nahrádza druhú domnienku uvedenú v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, nemá retroaktívny účinok a nie je teda ani uplatniteľné na tento prípad, ani relevantné na vyriešenie tohto sporu. Záporná podmienka úhrady platieb, ktorú toto ustanovenie stanovuje, podľa ktorej „pre každú priebežnú platbu, ktorú uskutoční Komisia, [musí byť splnená podmienka, že] neexistuje odôvodnené stanovisko Komisie so zreteľom na porušenie podľa článku 226 [ES], pokiaľ ide o operáciu (operácie), na ktoré je výdavok vykázaný v príslušnej žiadosti o platbu“, nemôže mať vplyv na výklad skoršieho ustanovenia. Okrem toho pre úplnosť treba jednak uviesť, že toto nové ustanovenie prináša spresnenie, ktoré skoršie ustanovenie

neobsahovalo, pričom Komisia v tejto otázke nepredložila nijaké odôvodnenie vo svojom pôvodnom návrhu zo 14. júla 2004 [KOM(2004) 492 v konečnom znení], ktoré bolo v podstate uvedené v konečnom znení nariadenia, a jednak, že nariadenie č. 1083/2006 úplne upustilo od pojmu „opatrenie“, pretože článok 2 uvedeného nariadenia definuje len pojmy „prioritná os“ („jedna z priorit stratégie v operačnom programe, ktorá sa skladá zo skupiny navzájom súvisiacich operácií s konkrétnymi, merateľnými cieľmi“) a „operácia“ („projekt alebo súbor projektov... na dosiahnutie cieľov prioritnej osi, na ktoré sa vzťahuje“), ako aj súvislosť medzi týmito dvoma pojmami. V rámci tohto nového právneho rámca pojem „operácia“ nahrádza teda jednak pojem „opatrenie“ a jednak pojem „operácia“ v zmysle skoršieho nariadenia č. 1260/1999 a priamo sa vzťahuje na „prioritnú os“. Za týchto podmienok Talianska republika nemôže zakladať svoje tvrdenia na nariadení č. 1083/2006, aby podporila svoju hlavnú teóriu týkajúcu sa požiadavky zhody medzi predmetom konania o porušení a operáciami uvedenými v žiadostiach o platbu vyhlásených za neprípustné.

- 49 Argumentáciu talianskej republiky v súvislosti s požiadavkou osobitného vzťahu medzi predmetom konania o porušení a predmetom operácie uvedenej v žiadosti o platbu treba preto zamietnuť. O to viac nemožno prijať jej tvrdenie, podľa ktorého druhá domnienka uvedená v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 údajne požaduje úplnú zhodu medzi operáciami, či už ide o projekty alebo činnosti, ktoré sú predmetom žiadostí o platbu vyhlásených za neprípustné, a výhradami vznesenými Komisiou v rámci konania o porušení 2007/2195. Nič to však nemení na skutočnosti, že Komisia musí preukázať dostatočne priamu súvislosť medzi dotknutým „opatrením“, v tomto prípade opatrením 1.7, na jednej strane a predmetom konania o porušení 2007/2195 na druhej strane, pričom ide o požiadavku, ktorej relevantnosť nakoniec uznali účastníci konania na pojednávaní.
- 50 Tieto úvahy zodpovedajú účelu príslušných ustanovení nariadenia č. 1260/1999. Hoci, ako uvádza aj Talianska republika, druhá domnienka uvedená v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 má s určitosťou za cieľ zabrániť tomu, aby štrukturálne fondy financovali operácie členských štátov v rozpore s právom Únie, nič to nemení na tom, že nebezpečenstvo vedúce k neprijateľnej strate fondov Spoločenstva by malo byť osobitne pripísané nezákonnosti alebo nezákonnej realizácii konkrétnych operácií (projektov alebo činností), ktoré sú predmetom žiadostí o platbu, ani na to, že Komisia by bola povinná preukázať, že toto nebezpečenstvo vyplýva konkrétne a priamo z takýchto nezákonných operácií napadnutých v rámci konania o porušení. Takýto zúžený výklad by totiž oslabil potrebný účinok dotknutých ustanovení, ktoré Komisii len dočasne priznávajú právomoc pozastaviť platby na základe finančných záväzkov štrukturálnych fondov prijatých v rámci operačného programu, ak sa jednak domnieva, že prijímajúci členský štát si údajne nespĺnil povinnosť vyplývajúcu z práva Únie, ktorá priamo súvisí s opatrením, ktoré je predmetom plánovaného financovania, až pokým Súdny dvor s konečnou platnosťou rozsudkom nerozhodne, že došlo k uvedenému nespĺneniu povinnosti, alebo takýto návrh zamietne.
- 51 Na rozdiel od toho, čo tvrdí Talianska republika, toto posúdenie nemôže spochybniť ani druhá domnienka uvedená v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, ktorá analogicky stanovuje pre Komisiu možnosť spustiť pozastavujúci účinok v prípade priebežných platieb na základe konania o pozastavení podľa článku 39 ods.2 toho istého nariadenia., t. j. mimo rámca konania o porušení. Okrem skutočnosti, že toto posledné uvedené ustanovenie sa netýka ani pojmu „operácia“, prvá domnienka uvedená v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 podobne ako druhá domnienka stanovuje, že skutočnosť, že „... nerozhodla o žiadnom pozastavení platieb“ sa musí vzťahovať na „opatrenie, ktorého alebo ktorých sa týka... žiadosť [o platbu]“. Táto prvá domnienka sa preto musí vykladať spôsobom uvedeným v bode 43 a nasl. vyššie a teda nedokazuje potrebu preukázať osobitnú súvislosť s určitými „operáciami“. Nakoniec zo znenia oboch domnienok uvedených v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 jasne vyplýva, že Komisii sa na dočasné odmietnutie priebežnej platby stačí odvolať len na jeden z týchto prípadov.

- 52 Z hľadiska vývoja článku 32 ods. 3 prvého pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 treba uviesť, že legislatívny návrh predložený Komisiou a týkajúci sa všeobecných ustanovení o štrukturálnych fondoch (Ú. v. ES C 176, 1998, s. 1) obsahoval článok 31 ods. 3 prvý pododsek písm. f), ktorý upravoval dve domnienky, pričom znenie druhej z nich stanovovalo „Komisia neprijala žiadne rozhodnutie o začatí konania o porušení podľa článku 169 Zmluvy týkajúceho sa dotknutej pomoci a opatrenia“. Neskoršie odstránenie presnejšieho odkazu na „pomoc“ v rámci rozhodovacieho procesu je pritom *a contrario* dôkazom toho, že normotvorca sa nakoniec uspokojil len s požiadavkou existencie dostatočne priamej súvislosti medzi predmetom konania o porušení na jednej strane a opatrením „ktorého alebo ktorých sa týka“ požadovaná žiadosť o platbu na druhej strane, ktorých navrhované zákonné definície zodpovedali definíciám, ktoré boli nakoniec zakotvené v článku 9 nariadenia č. 1260/1999.
- 53 Znenie, právny kontext, predmet a vývoj príslušných ustanovení teda jasne naznačujú, že na odôvodnenie prípustnosti priebežných platieb vzhľadom na prebiehajúce konanie o porušení Komisií postačuje preukázať, že predmet tohto konania vykazuje dostatočne priamu súvislosť s „opatrením“, pod ktoré spadajú „operácie“ uvedené v príslušných žiadostiach o platbu.
- 54 Komisia teda mohla po prvé oprávnene založiť napadnuté akty na druhej domnienke uvedenej v článku 3 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 a po druhé vzhľadom na právomoc dočasne odmietnuť priebežné platby, ktorá jej bola priznaná, nemusela uplatniť postup stanovený v prvej domnienke uvedenej v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 v spojení s článkom 39 ods. 2 a 3 toho istého nariadenia. Z toho dôvodu Komisií nemožno vytýkať, že neuplatnila tento postup.
- 55 Je teda potrebné preskúmať, či Komisia v prejednávanej veci správne posúdila existenciu dostatočne priamej súvislosti medzi predmetom konania pre porušenie 2007/2195 a predmetom opatrenia 1.7, ktorého sa týkali žiadosti o platby vyhlásené za neprípustné.
- O uplatnení druhej domnienky uvedenej v článku 3 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 na prejednávanú vec
- 56 Po prvé v prejednávanej veci je nepopierateľné, že v rámci konania o porušení 2007/2195 Komisia zaslala 29. júna 2007 talianskym orgánom výzvu a 1. februára 2008 odôvodňujúce stanovisko, v ktorých im vytkla, že tým, že pre región Kampánia neprijala všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa odpady zhodnocovali a zneškodňovali bez ohrozenia zdravia ľudí a bez poškodzovania životného prostredia, a zvlášť tým, že nevybudovala primeranú a jednotnú sieť zariadení na zneškodňovanie odpadov, porušili články 4 a 5 smernice 2006/12, v nadväznosti na ktoré 4. júla 2008 podala na Súdny dvor žalobu o nesplnenie povinnosti (pozri body 8 až 11 vyššie a rozsudok Komisia/Taliansko, už citovaný v bode 12 vyššie, bod 20 a nasl.).
- 57 Treba konštatovať, že Talianska republika v prejednávanej veci nespochybňuje, že podmienka uplatnenia týkajúca sa existencie „[rozhodnutia Komisie] o začatí konania o porušení v zmysle článku 226 [ES]“ podľa druhého prípadu uvedeného v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, bola splnená a ani relevantnosť dátumu, t. j. 29. júna 1997, počnúc ktorým Komisia vyhlásila dotknuté žiadosti o platby za neprípustné, čo bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania. V každom prípade, keďže boli všetky napadnuté akty prijaté po podaní žaloby o nesplnenie povinnosti, nie je potrebné skúmať, ktoré spomedzi opatrení citovaných v bode 56 vyššie, predstavuje „rozhodnutie Komisie“ v zmysle už citovaného ustanovenia.
- 58 Po druhé, pokiaľ ide o údajné porušenie článkov 4 a 5 smernice 2006/12, ktoré je predmetom konania o porušení 2007/2195, z rozsudku Komisia/Taliansko, už citovaného v bode 12 vyššie (najmä body 35, 36, 41, 76, 100 a 113, ako aj bod 1 výroku), ako aj zo žaloby o nesplnenie povinnosti Komisie (bod 58 štvrtá a piata zarážka, a body 82, 84, 86, 87 a 102) jasne vyplýva, že toto konanie sa týkalo všetkých systémov správy a zneškodňovania odpadov v regióne Kampánia, vrátane jednak rekuperácie alebo

zhodnocovania a jednak nedostatku efektívnosti separovaného zberu, o ktorom Talianska republika tvrdí, že sa ho konanie netýkalo (pozri body 36 a 37 vyššie). Pokiaľ ide konkrétnejšie o porušenie článku 4 smernice 2006/12, treba uviesť, že Súdny dvor v bode 76 rozsudku Komisia/Taliansko, už citovaného v bode 12 vyššie, výslovne konštatoval, že nízka úroveň separovaného zberu odpadkov v regióne Kampánia v porovnaní s celoštátnym priemerom a priemerom Spoločenstva len zvýšila vážnosť situácie a v bode 78 uvedeného rozsudku dospel najmä k záveru, že existujúce a funkčné zariadenia v tomto regióne zďaleka nepokrývajú skutočné potreby, čo sa týka zneškodňovania odpadov. Z toho vyplýva, že na rozdiel od toho, čo tvrdí Talianska republika, predmet konania o porušení 2007/2195 skutočne zahŕňal nedostatočnú činnosť v oblasti separovaného zberu ako počiatočný faktor zvyšujúci vážnosť nefungovania systému správy odpadov ako celku. Takisto v bode 1 výroku rozsudku Komisia/Taliansko, už citovaného v bode 12 vyššie, Súdny dvor v súlade s prvou časťou žalobných návrhov Komisie výslovne konštatoval nesplnenie povinnosti Talianskou republikou, najmä z dôvodu, že neprijala všetky opatrenia potrebné na zabezpečenie toho, aby sa odpady zhodnocovali a zneškodňovali bez ohrozenia zdravia ľudí a bez poškodzovania životného prostredia. Talianska republika sa teda nesprávne domnieva, že rekuperácia alebo zhodnocovanie a separovaný zber neboli predmetom konania pre porušenie povinnosti 2007/2195 a že neexistovala dostatočne priama súvislosť medzi týmto predmetom a predmetom žiadostí o platbu vyhlásených za neprípustné. V tejto súvislosti treba uviesť, že samotná Talianska republika v replike pripustila, že predmet konania o porušení a predmet dotknutých žiadostí o priebežné platby sa prekrývajú, prinajmenšom pokiaľ ide o rekuperáciu alebo zhodnocovanie, pričom ide o dôvod, pre ktorý uviedla subsidiárne nový žalobný dôvod založený na porušení zásady proporcionality (pozri bod 37 vyššie a bod 63 ďalej).

- 59 Po tretie treba uviesť, že zásahy stanovené v opatrení 1.7, ako sú uvedené v opise uvedeného opatrenia v zmenenom znení OP pre Kampániu, zahŕňajú okrem série zásahov na podporu konečnej rekuperácie alebo zhodnocovania odpadov zo separovaného zberu [ods. 5 písm. e) a f) opisu opatrenia 1.7] aj zásahy týkajúce sa komunálneho odpadu [ods. 5 písm. d) opisu opatrenia 1.7] a realizácie skládok určených na zneškodňovanie odpadov po separovanom zbere [ods. 5 písm. b) opisu opatrenia 1.7]. Ako bolo pritom pripomenuté v bode 56 vyššie, konanie o porušení 2007/2195 sa výslovne dotýkalo nesplnení povinnosti v súvislosti s rekuperáciou alebo zhodnocovaním, ako aj s nedostatočnou efektívnosťou separovaného zberu. Za týchto podmienok Talianska republika nedôvodne vytýka Komisii skutočnosť, že predmet opatrenia 1.7 a teda predmet žiadostí o platbu vyhlásených za neprípustné nepredstavoval dostatočne priamu súvislosť s predmetom konania o porušení. Navyše, hoci Talianska republika nedokázala dostatočne vysvetliť, či a do akej miery operácie opísané v uvedených žiadostiach o platbu osobitne súviseli so zásahmi stanovenými v odseku 5 písm. b) až g) opisu opatrenia 1.7, pripustila, že cieľom požadovaných priebežných platieb bolo najmä zlepšiť separovaný zber v zmysle odseku 5 písm. d) opisu opatrenia 1.7.
- 60 Talianska republika teda nemôže tvrdiť, že operácie, ktoré boli predmetom žiadostí o platbu vyhlásených za neprípustné, neboli osobitne ani predmetom konania pre porušenie 2007/2195, ani ako také v rozpore s článkami 4 a 56 smernice 2006/12 a že napadnuté akty mohli negatívne ohroziť cieľ financovania opatrenia 1.7, pretože požadované platby mali údajne za cieľ napraviť vytykané nesplnenie povinnosti. Ako bolo totiž konštatované v bodoch 43 až 54 vyššie v súlade s druhou domnienkou uvedenou v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, Komisii stačí preukázať dostatočne priamu súvislosť medzi predmetom konania o porušení a predmetom žiadostí o platby vyhlásených za neprípustné, čo v prejednávanej veci urobila, keď uviedla, že činnosti a operácie, ktoré sú predmetom uvedených žiadostí o platby sú určené na dosiahnutie určitých cieľov a podskupín cieľov stanovených opatrením 1.7 a že realizácia uvedeného opatrenia bola predmetom konania o porušení 2007/2195. Konkrétne v tejto súvislosti Komisia nebola povinná preukázať, že financovanie operácií spadajúcich pod opatrenie 1.7, ktoré boli predmetom uvedených žiadostí o platbu, skutočne predstavovalo hrozbu pre rozpočet Únie (pozri bod 50 vyššie).

Závery týkajúce sa prvých štyroch žalobných dôvodov

- 61 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné prvý žalobný dôvod zmietnuť ako nedôvodný.
- 62 Pokiaľ ide o druhý a tretí žalobný dôvod založený jednak na porušení článku 32 ods. 3 prvého pododseku písm. f) a druhého pododseku nariadenia č. 1260/1999 a jednak na skreslení skutkových okolností, ako aj prekročení právomoci, stačí konštatovať, že vzhľadom na predchádzajúce úvahy vyjadrené v bodoch 56 až 60 vyššie Talianska republika nepreukázala, že Komisia podala nesprávny výklad, či dokonca skreslila skutkové okolnosti, alebo že údajne uplatnila postup uvedený v už citovanom ustanovení na iné účely, než sú účely vymedzené jeho relevantnými kritériami, najmä kritériami stanovenými v druhej domnienke uvedenej v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999. V tejto súvislosti je neúčinná výhrada vyjadrená Talianskou republikou, podľa ktorej Komisia údajne vo svojom posúdení, ktoré predstavuje základ napadnutých aktov, nesprávne zohľadnila neexistenciu všeobecného plánu správy odpadov (pozri bod 38 vyššie). Túto neexistenciu Komisia navyše pripustila, čo zdôrazňuje jej zanedbateľný charakter na účely vyriešenia tohto sporu. Táto výhrada totiž nemôže spochybniť preukázanie Komisiou existencie dostatočne priamej súvislosti medzi predmetom konania pre porušenie 2007/2195 a predmetom žiadostí o platbu vyhlásených za neprípustné, pričom táto súvislosť sama osebe odôvodňuje uplatnenie článku 32 ods. 3 prvého pododseku písm. f) a druhého pododseku nariadenia č. 1260/1999. Za týchto podmienok nemožno Komisii vytýkať, že jej v prejednávanej veci išlo len o výsledok, ktorý mohla dosiahnuť len uskutočnením konania o porušení alebo konania o pozastavení na základe článku 39 ods. 2 a 3 toho istého nariadenia.
- 63 Navyše v tomto kontexte, ako z právneho hľadiska správne tvrdí Komisia, Talianska republika nemohla v replike uviesť nový žalobný dôvod založený na porušení zásady proporcionality (pozri bod 37 vyššie), pretože v prejednávanej veci zjavne neboli splnené osobitné podmienky stanovené v článku 48 ods. 2 prvom pododseku rokovacieho poriadku. Talianska republika totiž neuviedla nijakú relevantnú právnu alebo skutkovú okolnosť, ktorá by vyšla najavo až v rámci konania pred súdom, pretože všetky skutočnosti, na ktorých Komisia založila svoju obranu, boli predložené a známe už v rámci správneho konania. V tejto súvislosti na rozdiel od toho, čo tvrdila Talianska republika na pojednávaní, už len spôsob, ktorým Komisia vyjadrila tieto isté skutkové a právne okolnosti v rámci svojho vyjadrenia k žalobe, by predstavoval dôvod na zrušenie už citovaného ustanovenia, takže nový žalobný dôvod treba zamietnuť ako neprípustný (pozri v tomto zmysle rozsudok Súdneho dvora zo 14. Októbra 1999, Atlanta/Európske spoločenstvo, C-104/97 P, Zb. s. I-6983, bod 29).
- 64 Druhý a tretí žalobný dôvod, ako aj nový žalobný dôvod, ktorý bol vznesený subsidiárne a ktorý sa zakladá na porušení zásady proporcionality, treba preto tiež zamietnuť.
- 65 Pokiaľ ide o štvrtý žalobný dôvod založený na porušení článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) a druhého pododseku a článku 39 ods. 2 a 3 nariadenia č. 1260/1999, ako aj na porušení zásady kontradiktórnosti a prekročení právomoci, z úvah vyjadrených v bodoch 43 až 60 vyššie vyplýva, že prvé z uvedených ustanovení predstavuje právny základ relevantný na prijatie napadnutých aktov. Talianska republika teda nemôže vytýkať Komisii, že neuplatnila konania o pozastavení stanovené v článku 39 ods. 2 a 3 toho istého nariadenia, ani že porušila jej práva na obranu, pokiaľ ide o sporné dôvody týkajúce sa neprípustnosti žiadostí o priebežne platby uvedené najprv v liste z 31. marca 2008 a ďalej prebraté v napadnutých aktoch. Ako tvrdí Komisia, zo znenia tohto listu a napadnutých aktov vyplýva, že niektoré obavy a výhrady vyjadrené v súvislosti s plánom správy odpadov regiónu Kampánia z 28. decembra 2007, uvedené v liste z 20. októbra 2008 a v krátkosti prebraté v liste z 22. decembra 2008, neboli na rozdiel od sporných dôvodov neprípustnosti formálne spochybnené ani v rámci konania o porušení 2007/2195 ani v rámci konania o realizácii OP pre Kampániu, ktoré viedlo k prijatiu napadnutých aktov. Preto sa nemožno domnievať, že v napadnutých aktoch došlo k porušeniu práv Talianskej republiky na obranu alebo k inej formálnej alebo vecnej nezrovnalosti, ktorá by narušila ich zákonnosť v rozsahu, v ktorom vyjadrujú uvedené obavy a výhrady.

66 V dôsledku toho musí byť zamietnutý aj štvrtý žalobný dôvod.

O piatom žalobnom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia v zmysle článku 253 ES

67 V rámci tohto žalobného dôvodu Talianska republika v podstate uvádza, že list z 22. decembra 2008 je nedostatočne odôvodnený, pokiaľ ide o podstatné skutkové okolnosti, pretože Komisia primerane neodpovedala na pripomienky predložené talianskymi orgánmi v ich liste z 9. júna 2008. List z 22. decembra 2008 údajne teda nezohľadňoval skutočnosť, že projekty súvisiace s opatrením 1.7 prispeli alebo by v budúcnosti mohli prispieť k vyriešeniu problému spočívajúceho v zneškodňovaní odpadov, keďže išlo o projekty, ktorých cieľom bolo rozšírenie separovaného zberu a rekuperácie surovín a energie pochádzajúcich z takto spracovaného odpadu. Táto okolnosť údajne predstavovala hlavný prvok väzby, či dokonca úplnej zhody medzi predmetom a účelom konania o porušení a predmetom a účelom projektov, na ktoré sa vzťahuje opatrenie 1.7. Navyše, keďže ciele a projekty opatrenia 1.7 sú podrobne definované v OP pre Kampániu, Komisia mala založiť svoje rozhodnutie na primeranom preskúmaní v tejto súvislosti a mala vysvetliť dôvody, pre ktoré sa domnievala, že situácia, ktorá viedla k začatiu konania o porušení, bránila účinnej realizácii uvedeného opatrenia.

68 Komisia navrhuje, aby bol tento žalobný dôvod zamietnutý.

69 V prvom rade treba pripomenúť, že svojim listom z 31. marca 2008, ktorý nebol v rámci tejto žaloby napadnutý, Komisia informovala talianske orgány o dôsledkoch, ktoré mala v úmysle vyvodiť z konania o porušení 2007/2195 v súvislosti s financovaním opatrenia 1.7 v rámci realizácie OP pre Kampániu (pozri bod 13 vyššie). Komisia sa v tomto liste vyjadrila, že podľa článku 32 ods. 3 nariadenia č. 1260/1999 už nevykoná „priebežné platby na úhradu výdavkov týkajúcich sa opatrenia 1.7“, ktoré „malo za cieľ ‚Regionálny systém správy a zneškodňovania odpadov‘, ktorého sa týka [dotknuté] konanie o porušení“. V tejto súvislosti Komisia spresnila, že „správa odpadov ako celok [bola] nedostatočná vzhľadom na potrebu zabezpečiť riadny zber a zneškodnenie odpadov a teda aj činnosti stanovených opatrením 1.7, akými sú činnosti súvisiace so zariadeniami určenými na uskladňovanie, spracovanie a zneškodnenie odpadov, zariadeniami určenými na zhodnocovanie suchých a mokrych častí odpadu, konečné vybudovanie skládok, iné než separácia odpadu..., ako aj sektorové plány a programy“. Komisia teda dospela v podstate k záveru, že každá žiadosť o platbu na pokrytie výdavkov týkajúcich sa opatrenia 1.7 podaná po tom, čo región Kampánia porušil svoje povinnosti, ktoré mu vyplývajú zo smernice 2006/12, je neprípustná.

70 Komisia odkazovala na toto odôvodnenie (pozri body 13 až 21 vyššie) vo všetkých napadnutých aktoch, takže uvedené odôvodnenie treba pre potreby preskúmania ich zákonnosti považovať za súčasť odôvodnenia uvedených aktov, čo účastníci konania uznali na pojednávaní a čo bolo zaznamenané do zápisnice z pojednávania. Okrem toho v liste z 22. decembra 2008 Komisia uviedla, že konanie o porušení 2007/2195 spochybňuje všetky systémy správy odpadov v Kampánii so zreteľom na články 4 a 5 smernice 2006/12, na základe čoho dospela k záveru, že neexistujú „dostatočné záruky, pokiaľ ide o riadne uskutočnenie operácií spolufinancovaných prostredníctvom EFRR v rámci opatrenia 1.7, ktoré sa vzhľadom na znenie samotného opatrenia [týkali] celého regionálneho systému správy a zneškodňovania odpadov, ktorého efektívnosť a primeranosť [boli] predmetom konania o porušení“ v danej veci.

71 Ako uznala aj ustálená judikatúra, povinnosť odôvodniť individuálne rozhodnutie má za cieľ poskytnúť dotknutej osobe dostatočné údaje o tom, či je rozhodnutie dôvodné, alebo či prípadne neobsahuje vady umožňujúce napadnúť jeho zákonnosť a umožniť súdu Únie vykonať preskúmanie zákonnosti rozhodnutia. Rozsah tejto povinnosti závisí od povahy predmetného aktu a kontextu, v ktorom bol prijatý. Keďže rozhodnutie Komisie, ktoré bolo prijaté v rámci realizácie EFRR a ktoré sa týkalo dočasnej neprípustnosti priebežných žiadostí o platby, má negatívne finančné dôsledky tak pre členské štáty – žiadateľov, ako aj konečných príjemcov uvedených platieb, odôvodnenie tohto rozhodnutia musí jasne uvádzať dôvody, ktoré odôvodňujú vyhlásenie neprípustnosti (pozri v tomto zmysle rozsudky

Všeobecného súdu z 13. júla 2011, Grécko/Komisia, T-81/09, neuvverejnený v zbierke, bod 41; pozri v tomto zmysle a analogicky rozsudok Súdu prvého stupňa zo 17. septembra 2003, Stadtssportverband Neuss/Komisia, T-137/01, Zb. s. II-3103, body 52 až 54). Nevyžaduje sa pritom, aby v odôvodnení boli presne uvedené všetky relevantné právne a skutkové okolnosti, keďže otázka, či odôvodnenie aktu spĺňa požiadavky článku 253 ES, sa má posudzovať nielen s ohľadom na jeho znenie, ale tiež s ohľadom na jeho kontext, ako aj s ohľadom na všetky právne predpisy upravujúce dotknutú oblasť (rozsudok Súdneho dvora z 2. decembra 2009, Komisia/Irsko a i., C-89/08 P, Zb. s. I-11245, bod 77).

72 Vzhľadom na skutočnosť, že odôvodnenie napadnutých aktov zahŕňa odôvodnenie obsiahnuté v liste z 31. marca 2008, stačí konštatovať, že so zreteľom na toto odôvodnenie a objasnenie všetkých relevantných skutočností odôvodňujúcich uplatnenie článku 32 ods. 3 prvého pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999, nielenže Talianska republika mohla účinne napadnúť zákonnosť napadnutých aktov z ich vecného hľadiska, ale aj Všeobecný súd je v plnom rozsahu spôsobilý vykonať svoje preskúmanie (pozri body 42 až 66 vyššie). Okrem toho vzhľadom na judikatúru citovanú v bode 71 vyššie Komisia nemusela v napadnutých aktoch výslovne odpovedať na všetky tvrdenia vyjadrené Talianskou republikou v liste z 9. júna 2008, ak podstatné skutočnosti na podporu týchto aktov v nich boli dostatočne vyjadrené. Pokiaľ ide o kontext, v ktorom boli napadnuté akty prijaté, treba spresniť, že talianske orgány ako osoby, ktorých sa konanie o porušení 2007/2195 dotýkalo, poznali predmet výhrad vznesených Komisiou a teda mohli porovnať predmet opatrenia 1.7 a predmet žiadostí o platbu vyhlásených za neprípustné a predmet vyhlásení neprípustnosti v napadnutých aktoch, takže podrobnejšie odôvodnenie, než je odôvodnenie vyjadrené v týchto aktoch, nebolo potrebné. V tejto súvislosti treba spresniť, že samotná skutočnosť, že Talianska republika nesprávne považovala za podstatné niektoré skutočnosti, akými sú údajná úplná zhoda medzi predmetom žiadosti o platbu vyhlásených za neprípustné a predmetom konania o porušení (pozri bod 42 až 54 vyššie), čo spadá pod vecné posúdenie, nemôže zmeniť rozsah formálnej povinnosti odôvodnenia Komisie.

73 Za týchto okolností treba piaty žalobný dôvod zamietnuť ako nedôvodný.

O šiestom a siedmom žalobnom dôvode, ktoré boli vznesené vo veci T-308/09 a ktoré sa zakladajú jednak na porušení článkov 32 a 39 nariadenia č. 1260/1999 a jednak na porušení článku 230 ES

74 V rámci svojho šiesteho žalobného dôvodu Talianska republika tvrdí, že dodatočný dôvod neprípustnosti, ktorý uviedla Komisia vo svojom liste z 20. mája 2009 proti dotknutej žiadosti o platbu, ktorý sa údajne zakladá na situácií spočívajúcej v prekážke konania vzhľadom na prebiehajúce konanie vo veci T-99/09, je v rozpore s článkami 32 a 39 nariadenia č. 1260/1999, ktoré taxatívne vymedzujú domnienky, v ktorých môže Komisia pozastaviť priebežnú platbu a vyhlásiť žiadosť o platbu za neprípustnú. Existencia žaloby, ktorá sa zakladá na článku 230 ES a smeruje proti analogickým opatreniam, ktoré už Komisia prijala, sa medzi týmito domnienkami nenachádza.

75 V rámci siedmeho žalobného dôvodu Talianska republika uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že Komisia odmieta priebežnú platbu z dôvodu, že prebieha konanie vo veci žaloby založenej na článku 230 ES, list z 20. mája 2009 je navyše v rozpore s týmto istým ustanovením, keďže je vyjadrením základného práva na účinnú súdnu ochranu zo strany súdu Únie. Stanovisko Komisie by odrádzalo členské štáty podávať žaloby proti rozhodnutiam o zamietnutí žiadostí o platbu, keďže by existovalo nebezpečenstvo, že by priebežné platby boli pozastavené až do rozhodnutia vo veci žaloby, a išlo by teda o neprípustné obmedzenie výkonu ich práva na súdnu ochranu.

76 Komisia navrhuje, aby tieto žalobné dôvody boli zamietnuté.

77 Pokiaľ ide o šiesty žalobný dôvod založený na porušení článkov 32 a 39 nariadenia č. 1260/1999, stačí konštatovať, že tento žalobný dôvod spočíva v nesprávnom výklade listu z 20. mája 1999 napadnutého vo veci T-308/09, ktorý uvádza tie isté dôvody neprípustnosti, ako sú dôvody uvedené v listoch z 31. marca a 22. decembra 2008. Ako tvrdí Komisia, odkaz na prekážku konania v spojenej veci

T-99/09 je totiž len opisom právnej situácie existujúcej v tejto fáze konania a nemožno ho chápať ako dodatočný dôvod neprípustnosti, ktorý články 32 a 39 nariadenia č. 1260/1999 nestanovujú. Z toho vyplýva, že Komisia len upozornila Taliansku republiku na skutočnosť, že výsledok konania vo veci T-99/09, ktorého predmetom je zákonnosť tých istých dôvodov neprípustnosti, bude zároveň predstavovať výsledok konania vo veci T-308/09, a že Komisia bude naďalej priebežné žiadosti o platbu považovať za neprípustné, až kým súd Únie nerozhodne v tejto súvislosti s konečnou platnosťou.

- 78 Takisto, pokiaľ ide o siedmy žalobný dôvod založený na porušení článku 230 ES, stačí uviesť, že Komisia neodkázala na článok 230 ES ako na dodatočný dôvod neprípustnosti v zmysle článkov 32 a 39 nariadenia č. 1260/1999 alebo aby odradila Taliansku republiku od podania žaloby, ale len preto, aby poukázala na existenciu spojenej veci T-99/09 a na skutočnosť, že jej výsledok svojou povahou bude zároveň predstavovať výsledok konania vo veci T-308/09.
- 79 Šiesty a siedmy žalobný dôvod treba preto zamietnuť ako zjavne nedôvodné.
- 80 Vzhľadom na všetky uvedené úvahy treba túto žalobu zamietnuť v celom rozsahu.

O trovách

- 81 Podľa článku 87 ods. 2 rokovacieho poriadku účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.
- 82 Keďže Talianska republika nemala vo svojich návrhoch úspech a Komisia navrhovala zaviazat' ju na náhradu trov konania, je opodstatnené zaviazat' ju na náhradu jej vlastných trov konania a trov konania Komisie.

Z týchto dôvodov

VŠEOBECNÝ SÚD (prvá komora)

rozhodol a vyhlásil:

- 1. Žaloby sa zamietajú.**
- 2. Talianska republika znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania vynaložené Európskou komisiou.**

Azizi

Dehousse

Frimodt Nielsen

Rozsudok bol vyhlásený na verejnom pojednávaní v Luxemburgu 19. apríla 2013.

Podpisy

Obsah

Okolnosti predchádzajúce sporu	1
Schvaľovacie konanie podpory operačného programu pre Kampániu	1

Konanie o porušení vedené proti Talianskej republike	4
Vplyv konania o porušení na uskutočnenie OP pre Kampániu	4
Konanie a návrhy účastníkov konania	6
Právny stav	7
Zhrnutie žalobných dôvodov vznesených vo veciach T-99/09 a T-308/09	7
O údajnom porušení druhej domnienky uvedenej v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999	8
Úvodné pripomienky	8
O rozsahu kritérií uplatnenia druhej domnienky uvedenej v článku 32 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999	10
O uplatnení druhej domnienky uvedenej v článku 3 ods. 3 prvom pododseku písm. f) nariadenia č. 1260/1999 na prejednávajúcu vec	13
Záver týkajúci sa prvých štyroch žalobných dôvodov	15
O piatom žalobnom dôvode založenom na nedostatku odôvodnenia v zmysle článku 253 ES	16
O šiestom a siedmom žalobnom dôvode, ktoré boli vznesené vo veci T-308/09 a ktoré sa zakladajú jednak na porušení článkov 32 a 39 nariadenia č. 1260/1999 a jednak na porušení článku 230 ES	17
O trovách	18